Simulare 2019

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, în spațiul românesc se conturează o serie de proiecte politice care reflectă eforturile elitei de a reorganiza statul și de a limita dominația externă. (introducere pentru proiectele politice) În secolul XVIII, în Transilvania, în lipsa unei nobilimi românești, lupta românilor pentru drepturile politice a fost condusă de clerul greco-catolic. Astfel, o cauză a elaborării proiectelor politice refeiritoare la statul român în secolul al XVIII-lea a fost dorința de exercitare a drepturilor politice de către românii din Transilvania. Supplex Libellus a fost un memoriu redactat de episcopul greco-catolic Inochentie Micu Klein în care cerea recunoașterea românilor ca națiune politică egală în drepturi ca maghiarii, sașii și secuii și reprezentarea națiunii române în viața politică a Transilvaniei. În anul 1744 Inochentie Micu Klein a elaborat principalul său memoriu intitulat "Supplex Libellus" înaintat Mariei Tereza care îl trimite la Cluj, iar Dieta de la Cluj a respins cu violență aceste cereri sub motiv că "răstoarnă din temelie întreagul sistem al acestei țări"

Două proiecte politice referitoare la statul român moder, elaborate în prima jumătate a secolului al XIX-lea sunt Constituția Cărvunarilor și proiectul redactat de Ion Câmpineanu, "Act de unire și independență". Constituția Cărvunarilor (1822) se înscrie în seria primelor încercări de reformare politică din Moldova, într-un context marcat de prăbușirea regimului fanariot. Documentul este asociat cu activitatea lui Ionică Tăutu. Un element esential al Constituției Cărvunarilor este limitarea autorității domnitorului. Totodată, proiectul acordă un rol central unei adunări reprezentative a boierilor. De asemenea, proiectul reflectă începuturile ideii de legalitate și guvernare prin lege, sugerând că autoritatea politică trebuie exercitată în cadrul unor norme stabilite.

În anul 1838, în cadrul activității Partidei Naționale din Țara Românească, condusă de Ion Câmpineanu, a fost elaborat documentul intitulat „Act de unire și independență", care reprezintă unul dintre cele mai îndrăznețe proiecte politice ale epocii regulamentare. Contextul redactării acestuia este marcat de nemulțumirea față de dubla dominație exercitată asupra Principatelor, suzeranitatea otomană și protectoratul rusesc instituit prin Regulamentele Organice. În acest context, proiectul propunea înlăturarea ambelor forme de dominație externă. Totodată, documentul susținea unirea Moldovei și a Țării Românești într-un stat independent, - conceput sub forma unui „regat al Daciei", și instituirea unei monarhii ereditare, menită să asigure stabilitate politică. Deși acest proiect nu a fost aplicat, el a avut o importanță deosebită, deoarece a anticipat ideile de unitate și independență națională care vor deveni centrale în programele de la 1848 și în procesul de formare a statului român modern.

Sentimentul unionist s-a perpetuat de-a lungul secolului XIX, fiind concretizat prin întemeierea statului român modern. Astfel, un fapt istoric prin care s-a întemeiat statul român în a doua jumătate a secolului al XIX-lea a fost dubla alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza. (cerința reluată). De organizarea celor două Adunări Elective care urmau să desemneze domnul s-au ocupat trei caimacani care țineau locul Guvernului. În Moldova, Adunarea Electivă era dominată de reprezentanții Partidei Naționale, care l-au desemnat ca domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. În urma alegerilor, A.I. Cuza este numit domn al Moldovei la data de 5 ianuarie 1859. În ceea ce privește Adunarea Electivă din București, aceasta era dominată de conservatorii care și-l doreau ca domn pe Gheorghe Bibescu sau Barbu Știrbei. Însă, la intervenția Partidei Naționale și a presiunii venite din partea populației capitalei, Adunarea Electivă îl desemnează ca domn al Țării Românești tot pe A.I. Cuza la data de 24 ianuarie 1859. Prin urmare, acest fapt a rămas în istorie sub denumirea de „politica faptului împlinit". Prin dubla alegere a lui Cuza, s-a realizat de-facto unirea Moldovei cu Țara Românească, prima etapă în formarea statului național modern român.

Deși a promovat un amplu program de reforme, tendințele autoritare ale lui Cuza i-au atras ostilitatea. Astfel, s-a conturat o grupare eterogenă numită „Monstruoasa Coaliție" care urmărea detronarea lui Cuza. În urma loviturii de stat, Cuza a semnat actele de abdicare și a părăsit statul. Oamenii politici români își doreau aducerea pe tronul țării a unui principe străin pentru ca acesta să contribuie la consolidarea unirii. Prin urmare, Carol Hohenzollen-Sigmaringen este proclamat domn la 10 mai 1866. (context pentru a face trecerea de la Cuza la Carol)

Din punctul meu de vedere, evoluția României în a doua jumătate a secolului al XIX-lea a fost marcată de elaborarea Constituției din 1866. Văzută ca o lege fundamentală ce asigură respectarea unui contract social încheiat între suveran și popor de către J.J. Rousseau, Constituția din 1866 reprezintă piatra de temelie a statului de drept. Constituția are ca model Constituția Belgiei, una dintre cele mai democratice din Europa secolului XIX. Legea fundamentală stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Printre cele mai importante principii consacrate de Constituția din 1866 este cel al separării puterilor în stat. Conform acestuia, puterea executivă o avea domnul și Guvernul, puterea legislativă o avea domnul și Parlamentul, iar puterea judecătorească era exercitată de instanțele judecătorești. Domnul avea următoarele atribuții: numea și revoca miniștri, era comandantul armatei, bătea moneda, conferea distincții, decorații. Constituția stabilea o serie largă de drepturi si libertăți cetățenești precum: libertatea conștiinței, a presei și a întrunirilor, libertatea învățământului. Conform articolului 7, libertatea exercitării drepturilor politice și a cetățeniei române aveau doar creștinii. Articolul 19 stabilea ca proprietatea, de orice natură, era proclamată sacră și inviolabilă. Sistemul

electoral se baza pe votul cenzitar, iar vârsta minimă a alegătorilor era fixată la 21 de ani.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!